

EL FAR DEL GARRAF

Un relat de: [quimmiracle](#)

Senyor, ja que m'hi insistiu us contaré el succés que em canvià la vida i que feu que m'allunyés per sempre del mar. Per fer-ho bé em cal retrocedir en el temps fins als dies del meu naixement en aquest llogarret muntanyenc on el mar només és una llegenda que expliquen rodamons passavolants, una contalla feta de somnis i frustracions, de rutes i de fracassos. El mateix dia que vaig néixer el meu progenitor estava molt atrafegat, lluitant per l'Arxiduc en aquella platgeta de Gibraltar, lluny de casa, on un grapat de compatriotes acabaven de desembarcar. Era el 1704 i mon pare ja feia més de mig any que havia abandonat ma mare prenyada per fer la guerra. I ho feu, perquè, segons l'àvia, son fill no havia estat mai un cul de bon seient i ja de petit era inquiet i bellugadís com una mala cosa, i és per això que ningú, doncs, s'estranyà que ja granadet sentís que les cadenes no li provaven, ni les borbòniques ni les matrimonials, i que se n'anés a combatre per veure món, ben lluny de l'aldea, on tota la seva família vivia, a la recerca de la llibertat del mar i de l'aventura.

Reconec que vaig créixer enyorant un pare que no coneixia gens ni mica. La mare sempre em deia que la seva obsessió era la mar immensa. Una mar que no havia vist mai però amb la qual somiava des que havia sentit la primera història a la vora del foc narrada per un oblidat i agraït viatger. I així anà passant la meva infantesa, plena d'imaginacions i d'enyorances, d'idealitzacions i de fantasies, fins que vaig fer deu anys. Ho recordo perquè tothom parlava de la derrota i caiguda de Barcelona, de la fi de la causa austriacista. A casa, però, les dones de la família només tenien al cap què se n'havia fet de mon pare. I vaig anar creixent fins fer-me un homenet en una casa governada fermament amb mà femenina en aquells llargs i durs anys de repressió que seguiren la guerra.

Un bon dia, però, rebérem la visita d'un vell conegut de la família, en Macià, que havia lluitat amb els gavatxos i en acabat s'havia enriquit. Ens digué que mon pare era ben viu i que volia conèixe'm, i que no havia pogut tornar per por que l'apressessin si posava un peu al país. En Macià també ens digué que vivia pròsperament a Maó dedicat als negocis, de la qual cosa en donà fe els bossots de monedes que ens portava.

No fou però fins als disset anys complerts que vaig poder abandonar el poble a la seva recerca en direcció a Montpeller. Allí per primera vegada vaig veure el mar, immens i blau, i una atracció de vertígen i de buidor m'aclaparà. Al cap d'uns dies vaig embarcar-me rumb a Menorca. Fou el meu bateig de navegació i a partir d'aquesta moltes la seguiren fins arribar a l'última de totes. En veure'm mon pare esclatà d'alegria i m'acollí com un enviat del Cel. Aviat vaig esdevenir el seu home de confiança en els negocis i així vaig viatjar per tot el Mediterrani, traficant amb qualsevol mena de mercaderies, legals o il·legals, car res era obstacle per fer diners i els anglesos no sols ho permetien sinó que ho fomentaven.

Ja havien passat ben bé un parell d'anys quan mon pare em portà davant la germandat perquè m'iniciessin per poder més endavant, com ell, treballar pel perfeccionament humà i la fraternitat entre els homes. No vaig poder negar-m'hi i a la següent tinguda de la lògia A**** de Maó, allí entre anglesos i menorquins em vaig iniciar, tot emulant els germans en el ritual fins aprendre-me'l de memòria, ja que no està escrit enlloc i es transmet oralment per a major glòria de l'arquitecte de l'Univers. A poc a poc, amb perseverança i sota la mirada de l'Ull que tot ho veu des del mig del Triangle, vaig passar d'aprenent a company i anava camí del mestratge quan ocorregué el fet que us vull explicar.

Fou després de Sant Joan, quan mon pare m'encomanà portar un carregament de contraban amb la més marinera de les nostres goletes, la Llibertat, amb destí a Vilanova, on en alta mar traspasaríem la mercaderia. Sortint del port, recordo que vaig tenir un mal pressentiment, atribuïble al perill dels vaixells espanyols. Res en concret, tanmateix, feia presagiar res de dolent.

Haviem d'arribar a les envistes de la ciutat ben entrada la fosca nit i fer llums per avisar de la nostra presència, tal com teníem acordat. A mitja tarda el vent començà a augmentar de forma inesperada. Una negror de tempesta amb llamps i trons s'anà apoderant del cel fins llavors serè. En pocs moments les onades creixeren i la goleta es tornà un joguet en mans del fort onatge. Amb el timó fortament agafat donava ordres a uns homes que m'obeïen cada vegada menys, aterrits fins al moll de l'os per la tempesta que amenaçava d'enfonsar la nau. El temps transcorria sense que es veiés el final de la lluita. La tempesta lluny d'amainar empitjorava com un cavall desbocat. La cridòria humana i el cruiximent de la nau s'entremesclaven amb el soroll del vent i de les onades, mentre la pluja freda ho amarava tot. Finalment una gran onada ens abaté per babor. Després tot fou aigua per arreu i intents desesperats per nadar i agafar-me alhora a qualsevol cosa que surés. Quan la mar es calmà ja era negra nit, de lluna nova i sense estels, i em trobava tot sol agafat a un tros de fusta, xop i exhaust. En aquells moments vaig pensar en la mort i que havia viscut per conèixer mon pare però que per això moriria, lluny de casa. I també vaig pensar en la família i en els germans de la lògia i que estava perdut i deixat de la mà de Déu, sense rumb ni horitzó coneguts. Estava amb aquests angoixosos pensaments quan vaig veure la llunyan llum d'un far.

Esperançat, amb noves forces, vaig començar a nadar cap a la tènue llum. No em constava, però, en els meus records de les cartes nàutiques que hi hagués cap far al sud de Vilanova i per això vaig suposar que la tempesta de ponent ens havia empès més cap al nord del que em pensava i que per tant el que veia era un far al massís del Garraf. Un far, d'altra banda, força estrany ja com més m'hi atansava més la seva llum semblava adoptar una irradiació triangular que m'era del tot desconeguda.

Finalment, ja de matinada i havent perdut de vista el meu salvador, vaig arribar a una platja, exhaust però satisfet d'haver-me salvat del naufragi. Llavors m'assaltà la forta convicció que tenia un pare que vetllava per mi, amb el seu esguard, però que m'havia d'allunyar de la madrastra marítima per tornar amb la família materna de veritat. I aquest sentiment fou tan real i profund que des de llavors no he tornat a embarcar en un vaixell encara que això hagi comportat separar-me per sempre de Menorca, del pare i de la riquesa. I per concloure la meua història, senyor, ni els que em recolliren, ni ningú de Sitges -que aquest és el lloc del Garraf on vaig sortit de la mar- me'n sapigué dir res de cap far en tota la contornada. No hi hagué cap far, doncs, en el meu rescat, però el cert és que una lluminositat, si voleu sobrenatural, em guià cap a la salvació i, finalment, cap a casa, amb els meus, ben lluny de la mar.